

Sygn. akt I PK 111/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. Ł.
przeciwko O. Spółce z o.o. z siedzibą w O.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Ł.
z dnia 21 listopada 2013 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z 21 listopada 2013 r. oddalił apelację skarżącego powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z 29 sierpnia 2013 r., którym oddalono jego powództwo o przywrócenie do pracy po rozwiązaniu stosunku pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powód odwołał się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W uzasadnieniu podniósł w szczególności, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z nierozważenia przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku wszystkich zarzutów podniesionych przez powoda w apelacji oraz argumentów wskazanych na ich poparcie i przez wadliwie sporządzenie uzasadnienia wyroku w stopniu uniemożliwiającym jego kontrolę

kasacyjną, co stanowiło naruszenie prawa procesowego „w postaci art. 378 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Zarzuty naruszenia prawa procesowego – art. 378 zdanie 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. – nie wykazują, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona – art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zarzut nierozpoznania wszystkich zarzutów apelacji, nawet zasadny, nie od razu prowadzi do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skargę wnosi się od prawomocnego wyroku i nie każde naruszenie prawa procesowego ma znacznie. Wynika to już tylko z warunku jaki stawia się procesowej podstawie kasacyjnej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z nią naruszenie przepisów postępowania ma znaczenie, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. O wyniku sprawy decyduje zaś prawo materialne, gdyż w przypadku rozstrzygnięcia sporu wyrokiem to ono wyznacza jakie ustalenia faktyczne są konieczne w sprawie dla dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności, a przede wszystkim dla oceny czy przedmiotem dowodu były fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znacznie. Zasadniczy mankament wniosku polega więc na tym, że skarżący nie zarzuca naruszenia prawa materialnego, czyli art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Owszem, naruszenie tego przepisu zarzuca się w podstawie kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), jednak jest to odrębny element skargi kasacyjnej i nie zastępuje podstawy przedsądu. Na etapie przedsądu nie rozpoznaje się podstaw kasacyjnych. Innymi słowy w przypadku podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący powinien wskazać i wykazać naruszenie przepisów, odrębnie od podstaw kasacyjnych, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wniosek tego nie czyni, skoro pomija prawo materialne (art. 52 § 1 pkt 1 k.p.). Wracając do prawa procesowego, to wskazany we wniosku art. 378 § 1 k.p.c. odnosi się do nierozpoznania zarzutów

apelacji w aspekcie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., co nie jest uprawnione, gdyż przepis ten bezpośrednio dotyczy ustalenia faktów lub oceny odwołów i dlatego w orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że nie może być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Skoro nie może być podstawą skargi kasacyjnej to nie może być również przesłanką podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż w przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniem co do faktów lub oceny dowodów wynikającym z art. 398³ § 3 k.p.c. Ponadto ustalenia stanu faktycznego są szersze, niż te które skarżący stara się podważyć, odwołując się do zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. (art. 233 § 1 k.p.c.). Chodzi o to, że we wniosku nie zarzuca się naruszenia art. 217 § 3 k.p.c., czyli, że okoliczności sporne nie zostały wyjaśnione dostatecznie do rozstrzygnięcia oraz art. 382 k.p.c., czyli pominięcie przez Sąd zebranego w sprawie materiału. Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami stanu faktycznego na których oparto zaskarżony wyrok (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), co donosi się również do etapu przedsądu. Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skoro ustalenia potwierdzają czyn uzasadniający rozwiązanie z powodem stosunku pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Oceny tej nie zmienia zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. - nawet łącznie z zarzutem naruszenia art. 378 k.p.c. - gdyż uzasadnienie wyroku wystarczająco jasno przedstawia ustalony stan faktyczny i jego prawną kwalifikację, jako ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych przez powoda.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.